

Het Kindermuseum

Avonturen op een Waddeneiland

Colofon

ISBN: 978 94 6365 215 5

1e druk 2020

© 2020, Gerrit Jan Zwier

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

De omslagfoto *Mijn atelier* van Betzy Akersloot-Berg is ter beschikking gesteld door Museum Tromp's Huys.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het Kindermuseum

Avonturen op een Waddeneiland

GERRIT JAN ZWIER

Er zijn grappen die je steeds weer aan het lachen brengen.

En er zijn dingen die nooit vervelen.

Hoe vaak hij het eiland ook aan de horizon ziet verschijnen, het is steeds weer de eerste keer.

Wolf overhandigt de verrekijker aan zijn dochter die al staat te springen van ongeduld.

‘Laat mij nou ook eens kijken,’ dringt ze aan. ‘Kun je ons huisje zien?’

‘Ja, het witte huis, schuin onder de vuurtoren.’

Ons huisje...

Hij heeft er lang op moeten wachten, maar het is nu toch gelukt. Een week lang zijn ze de nieuwe bewoners van de Duiventil, een bescheiden woning, maar met een geweldig uitzicht op de Waddenzee. Hoe vaak was hij niet over de wad-dijk gefietst en had hij jaloers naar binnen gekeken. Soms zag hij een man bij het raam zitten die verdiept was in een boek - alsof hij niet in de gaten had dat hij zich op een van de mooiste plekken van het eiland bevond. Langer dan een eeuw geleden zat er op zijn plaats een schilderes die steeds weer probeerde de schoonheid van de zee op een stuk linnen weer te geven.

Het dorp, het eiland zelf, zowel aan de kant van de Waddenzee als aan de kant van de Noordzee, waren haar geliefde onderwerpen. Kijkend vanaf het bovendek van de veerboot herken je de rode

vuurtoren, de orangerode daken van de huizen, de geelwitte duinen en de strekdammen in zee, zoals zij die had geschilderd. Alleen was er in haar tijd nog maar weinig bos en waren er veel minder zeilboten, die nu zij aan zij in de jachthaven liggen.

Vroeger zette Wolf zijn tentje neer op een camping in de duinen. Daarna verhuisde hij naar een schuurtje in een van de dorpstuinen. Later koos hij voor een hotelkamer en nog weer later voor een appartement. Eerst in z'n eentje, toen samen met Roos, nu weer zonder Roos.

Fenna laat de kijker even over het droogvallende wad dwalen. Daar had ze vorig jaar met Mandje naar oesters gezocht en die ook lekker opgegeten. Dat gebeurde in weer een ander wit huisje, in het dorp, dat vanuit zee niet te zien is.

'Ik hoop wel dat Mandje op het eiland is,' zegt ze zachtjes voor zich uit, alsof ze tegen zichzelf praat. 'En dat we weer samen op stap kunnen. Anders vind ik er geen klap aan.'

Wolf glimlacht en legt vertrouwelijk een hand op de schouder van zijn tienjarige dochter. 'Mandje is er altijd. Die is met het eiland vergroeid. Ze heeft het veel te druk met alle bessen en kruiden die ze nu verzamelt.'

'Misschien heeft ze wel alruinwortel gevonden,' zegt Fenna hoopvol.

'Alruinwortel,' klinkt het minachtend vanaf de houten bank, waarop Stef zich met een stapel stripboeken heeft genesteld. 'Je hebt te veel in Harry Potter gelezen.'

‘Die is nog altijd tien keer beter dan die Guust Flater waar jij zo dol op bent,’ luidt de bitse reactie van zijn zus.

Al is er weinig van Stefs gezicht te zien - hij draagt het liefst buiten en binnen een rode bivakmuts - toch is de afkeuring in zijn bruine ogen voor iedereen zichtbaar.

‘Guust Flater! Daar heb ik helemaal niks meer mee. Dat is een sukkel. Die valt altijd en overal in slaap. Kuifje zul je bedoelen, toevallig ook de grote held van onze papa.’

‘Duizend bommen en granaten!’ roept Wolf uit. ‘Kijk! Parachutisten!’

In de buurt van een klein vliegtuig, dat er ronkend vandoor gaat, tekenen zich vier kleurige parachutes tegen de blauwe lucht af. Zelfs met het blote oog is te zien dat er meer dan één persoon aan de touwen hangt.

‘Dat is natuurlijk ook een leuke manier om op het eiland aan te komen,’ zegt Wolf.

‘Ja, fantastisch!’ roept Fenna uit.

‘Niks voor mij,’ bromt Stef. ‘Veel te gevaarlijk. Ik krijg al de bibbers als ik ernaar kijk.’

‘Maar pap, kijk! Dat witte scherm drijft helemaal af naar zee!’ roept Fenna.

‘Het komt onze kant uit,’ zegt Wolf ongerust.

‘Misschien willen ze op het dek landen.’ Stef pakt zijn stripboeken bij elkaar. ‘We kunnen beter vertrekken!’

‘Dat is onzin. Je kunt beter in zee landen dan op een schip.’

‘Ik heb wel eens gelezen dat je bij een landing op zee uit elkaar spat,’ zegt Fenna op fluistertoon.

Wolf knikt. ‘Ja, als het scherm niet opengaat.’

Stef tuurt met angstige ogen naar boven. ‘Die twee kerels zijn samen natuurlijk veel te zwaar. De ene dino zit op de rug van een andere dino.’

‘Waarom draaien ze niet terug naar land?’ vraagt Fenna.

‘Ze kunnen niet sturen, denk ik,’ zegt Wolf.

‘Ze hebben geen stuurknuppel, geen rem, ze vallen alleen maar als een gek omlaag.’ Puur van de zenuwen staat Stef op en loopt naar de reling. ‘Zo meteen storten ze neer!’

Erger zou onze vakantie niet kunnen beginnen, denkt Fenna zenuwachtig.

‘Nee, kijk!,’ roept Wolf. ‘Ze draaien terug naar land. Waarschijnlijk kunnen ze met de touwen van de parachute bijsturen.’

‘Nu storten ze neer op het strand of in de zee aan de andere kant,’ stelt Stef vast, terwijl hij met half dichtgeknepen ogen omhoog kijkt. ‘Ik ga toch echt veel liever met de boot.’

Wolf haalt opgelucht adem. ‘Iemand vertelde mij laatst dat hij zijn catamaran graag op de grote zandplaat neerzet, aan de westkant.’

‘Wat is een catamaran?’ vraagt Fenna.

‘Een zeilboot met drijvers,’ antwoordt Stef.

Wolf knikt. ‘Ja, en dan overnacht hij in zijn eigen hutje, gratis natuurlijk.’

Stef schudt zijn hoofd. ‘Ook niks voor mij, En

wat eet hij dan? Een blik kapucijners of wonderstamppot of zoiets.'

'Dat lijkt me wel spannend,' mijmert Fenna. 'In je eentje op die zandplaat.'

'Jij ging hier vroeger toch kamperen?' vraagt Stef, met opnieuw die afkeurende blik in zijn ogen.

Wolf kan een glimlach niet onderdrukken. Hij heeft dat jongetje veel te veel verwend op zijn reises naar het buitenland. Als reisjournalist wordt hij nu eenmaal vaak ondergebracht in chique hotelkamers. Daar horen overvloedige maaltijden bij. Nu de kinderen groter zijn neemt hij soms een van de twee mee, afhankelijk van het reisdoel. Gaat het om wandelen en natuur, dan valt de keus op Fenna. Bij een stad of een museum, of bij een of andere historische plek, denkt hij eerder aan Stef.

'Hopelijk is dat huisje van die schildermevrouw niet al te simpel,' zegt Stef, die weer is gaan zitten en vanaf zijn stripboek even een ongeruste blik op het eiland werpt.

'Dat huisje is al lang niet meer van die zeeschilderes,' zegt Wolf. 'Die is al een eeuwigheid dood. Na haar hebben er andere mensen in gewoond. Ik herinner me een verhaal over kinderen die op de benedenverdieping in het hooi moesten slapen. Tussen de muizen en insecten. En het was er stikdonker.'

Hij barst in lachen uit. Tegelijk grijpt hij naar zijn witte tropenpet - een pet met een extra klep over de nek - die bijna door een speelse windvlaag wordt meegenomen.

‘Hebben we een zaklantaarn bij ons?’ vraagt Fenna.

‘Jij wilt zeker weten wat voor soort insecten daar rondvliegen,’ zegt Stef. ‘Als ik in dat hol moet slapen ga ik gelijk weer naar huis.’

Zijn vader slaagt erin de lach van zijn gezicht te laten verdwijnen. ‘Kom, kom, beste Steffie. Het atelier is net helemaal opgeknapt en opnieuw ingericht. Je zult niets tekort komen.’

‘Je had het net over duizend bommen en granaten. Die worden vaak door kapitein Haddock uit Kuifje genoemd,’ zegt Stef met ineens een vrolijke stem. ‘Maar een enkele keer heeft hij het over duizend miljoen granaatbommen en bomgranaten, en zelfs één keer over duizend miljard donderbomgranaten.’

‘Toen was hij natuurlijk heel erg kwaad,’ merkt Wolf op.

‘Ja. Ik heb een lijstje gemaakt van zijn vloeken. Die zijn ontzettend grappig. Woorden als kale kerkuil, bepluimde kannibaal, wormstekige aardpeer, donderbomse knuppelaar, overgehaalde vliegenvanger, vetgemeste vogelverschrikker, ongekamd merinoschaap, diplodokus en mislukte handelaar in tweedehands vogelmest. Gaaf, hè?’

Wolf schiet opnieuw in de lach. De jongen is taalgevoelig, dat had Roos al vastgesteld toen ze hem als vierjarige dreumes uit *Jip en Janneke* voorlas.

‘Wat is een diplodokus?’ vraagt Fenna, terwijl ze met haar hand een blonde haarlok naar achteren veegt.

‘Een soort dino,’ antwoordt Stef.

Vanuit het niets is op Fenna’s gezicht opeens een ongeduldige trek verschenen. ‘Wat gaan we op het eiland precies doen? Toch niet de hele tijd stripboeken lezen?’

‘Geen denken aan,’ reageert Wolf. ‘Nee, dit wordt een actieve vakantie als het aan mij ligt.’

‘We gaan tennissen, hè pap?’ klinkt het dringend vanuit de rode bivakmuts.

‘Zeker weten! We hebben de rackets niet voor niets meegenomen.’

‘Dan ga ik je eindelijk verslaan,’ kondigt Stef aan.

‘Moet ik je dan weer een voorsprong geven van vijf games en 40 nul vóór?’

‘Dan versla ik je absoluut.’

‘We zullen zien. En we zetten de mobieltjes en smartphones deze week uit, zoals we hebben afgesproken.’

‘Is er wel tv in dat bouwvallige hutje?’ vraagt Stef.

‘En ‘s avonds gaan we spelletjes doen. Want ook die hebben we niet voor niets meegenomen.’

‘Ja, scrabble vind ik altijd leuk,’ zegt Stef.

‘We hebben ook natuurmemory bij ons,’ deelt Fenna mee.

‘Ook goed,’ laat Stef - heel goeiig - weten.

De drukte op de kade valt mee. In de tweede helft van augustus is het hoogseizoen alweer voorbij. De paard-en-wagens die vroeger op de bagage stonden te wachten zijn vervangen door minibusjes. Op het huis pal tegenover de aanlegplaats van de veerboot is op een langwerpige bord een slagzin opgeschreven: *Wilt u een fiets, dan weet ik wel iets*. Pal ernaast kijkt een groepje bejaarde eilanders kritisch naar het volk dat zo graag op hun stranden en in hun duinen vakantie wil vieren.

Wolf en zijn kinderen steken een plein over dat niet naar Willem de Vlamingh is vernoemd, al is zijn standbeeld hoog op de dijk neergezet. Lang geleden voer deze zeeman met drie schepen naar verre zuidelijke oorden, zoals het eilandje Tristan da Cunha en Australië. Het was al uitzonderlijk dat hij die lange tocht overleefde, maar daarna nam hij wel voorgoed afscheid van het scheepsdek. Waarschijnlijk is hij de enige eilander die ooit pinguïns heeft gegeten. Hij vond de smaak afschuwelijk.

Meteen bij het begin van de Dorpsstraat, bij een gat in de dijk, buigen ze linksaf naar het wandelpad langs de zee. Fenna en Stef dragen hun eigen rugzak, Wolf trekt een rolkoffer mee die dankzij vier wieltes goed in balans blijft.

Dat ding is net een vierpootaugurk, denkt Stef - met dank aan kapitein Haddock - maar het is in

verband met Fenna nu even slimmer zijn mond te houden. Hij wil niet het risico lopen dat ze een verbod op het lezen van stripboeken gaat voorstellen.

Ze lopen over de grens tussen het wad, waar eenden en steltlopers naar voedsel zoeken, en de langgerekte tuinen van de dorpsbewoners. Vroeger waren dat allemaal moestuinen, herinnert Fenna zich. De mensen verbouwden er hun groenten en plukten de appels en peren van de fruitbomen. Ze hielden kippen en konijnen. Volgens haar vader hadden de eilanders ook in slechte tijden altijd genoeg te eten gehad: groente en fruit uit de eigen tuin, vis en schelpdieren uit de zee. Hier en daar wordt zo'n ouderwetse tuin nog in stand gehouden. Op andere plaatsen is die veranderd in een tennisbaan, een gazon of een Egyptisch hofje met farao's en een piramide. De eigenaars gaan ervan uit dat er nooit meer hongersnood zal komen.

Wolf heeft alleen maar oog voor het witte wookje dat zo parmantig over de dijk heen kijkt. Bij een bronzen beeld van een zwarte raaf dalen ze een stenen trap af en openen het tuinhekje. Rondom de voet van enkele bomen ligt een kring van appels.

Ze hebben nog maar enkele passen in de tuin gezet of er klinkt de luide knars van een deur. Aan de achterkant van het Historisch Museum, dat ineengedoken onder een laag dak aan de straatkant ligt, komt een vrouw naar buiten. Gekleed in een groene Schotse rok en een wit overhemd komt ze in een zwierige pas op hen af. Op haar hoofd danst een opvallende, naar voren gekamde haardos mee.

Heldere grijze ogen kijken achter grote brillenglazen blij de wereld in.

‘Ik had jullie al verwacht,’ zegt ze opgewekt. ‘Ik ben Alies en ik zal jullie even rondleiden.’

In dezelfde danspas loopt ze over het gras naar de Duiventil achter in de tuin. Ze steekt de sleutel in het slot van de linkerdeur.

‘Ze lijkt op tante Sidonia,’ fluistert Stef tegen Fenna.

‘Sssttt,’ fluistert Fenna terug. ‘Daar is ze veel te jong voor. Niet iedereen lijkt op een stripfiguur.’

‘Achter de andere deur is een bergruimte,’ zegt Alies. ‘Rechts is de keuken, vóór ons de badkamer en daarnaast de slaapkamer. Willen jullie daar nu een kijkje nemen?’

‘Ik wil het liefst naar boven,’ zegt Wolf.

‘Zoals u wilt.’

Ze draait zich om naar de trap en klimt omhoog. De gasten volgen haar naar de bovenverdieping en worden verrast door al het licht dat van drie kanten naar binnen valt.

‘Prachtig!’ roept Wolf spontaan uit. Hij stevent meteen af op de ramen aan de zuidkant en staart vol overgave naar de blinkende zee. Fenna loopt naar de glazen deuren aan de zijkant en opent die naar het balkon.

‘Ja, een geweldige plek,’ knikt Alies. ‘Dat vond de eerste eigenaresse ook. We hebben een paar van haar schilderijen aan de muren opgehangen.’

Ze wijst naar een kleurrijk doek van een ondergaande zon boven de slaapbank. Met een royaal in

de verf gedoopte kwast is daar een knalrode zon geschilderd die als een brandend wrak in de golven verdwijnt. Zowel de lichtblauwe lucht als de donkerblauwe zee zijn van rode vegen voorzien.

Op de muur ernaast, waar de ramen uitzien op de tuin, hangen twee schilderijen. Het ene laat het strand zien, met een beetje branding, een handvol meeuwen en een grote witte wolk boven de golven. Als foto zou het te gewoon zijn, aan de saaie kant, maar als schilderij is het heel mooi.

Het tweede schilderij heeft niets met het eiland te maken. Twee rotsen rijzen uit een woeste zee op. Daaromheen zwermt een grote groep vogels. 'Vogelrots' heet het doek, maar dan in het Noors, want deze schilderes kwam oorspronkelijk uit Noorwegen.

Aan de wand op de oostkant, waar geen ramen zijn, was voldoende ruimte voor nog een schilderij. Een groot, donker geval, waarvan niet meteen duidelijk is wat er op staat. Met een onderzoekende blik komt Stef stapje voor stapje dichterbij, maar nog steeds is het hem niet duidelijk wat er nu precies wordt afgebeeld. Ineens ziet hij het: er ligt een dode man op het strand, net buiten bereik van een kalme witte branding. Stijf uitgestrekt, de kleren en schoenen nog aan. Om hem heen is wrakhout aangespoeld. Uit de golven verderop steekt nog een mast omhoog. Op de achtergrond lopen mensen op het strand.

Stef deinst achteruit. Een schipbreuk... Vanuit zijn maag stijgt een vlaag van angst in hem om-

hoog. Met de grootste moeite weet hij de woorden uit zijn droge mond naar buiten te persen.

‘Dat schilderij moet worden omgedraaid.’

In een oogwenk staat Wolf naast hem en ziet wat zijn zoon zo aangrijpt. Zonder aarzelen pakt hij het schilderij beet, draait het om, trekt het koord omhoog en hangt *De drinkeling* omgekeerd weer terug. De harde waarheid van de dood is in drie seconden veranderd in een stom stukje hout.

‘Neem me niet kwalijk,’ zegt Wolf tegen Alies, die met grote ogen toekijkt.

‘Het is maar een kopie,’ zegt ze een beetje hulpeloos.

Hij is beslist niet blij met wat er net gebeurde. Wolf herinnert zich maar al te goed dat hij iets dergelijks eerder heeft meegemaakt. Een paar jaar geleden hadden ze met hun vieren een vakantiehuisje betrokken in het noorden van Frankrijk. Het lag nogal afgelegen, aan de bosrand bij een beekje. Ze waren nauwelijks aangekomen of Fenna ging wijngaardslakken zoeken - grote grijze slakken met een bruin huisje op hun rug. Ze wilde eerst niet geloven dat Fransen die glibberbeestjes gewoon oppeuzelden. De woonkamer zag er gezellig uit met zijn dikke witte muren, een stevige boerentafel en een grote open haard. Boven de haard was een portret van een clown opgehangen - in felle kleuren, met een vreemd lachje om zijn knalrode mond. Het paste totaal niet in de sfeer van de kamer. Toen was hetzelfde gebeurd als hier: Stef had vol afgrij-

zen naar de clown gekeken en met een piepstem gevraagd of we hem konden weghalen. Roos had meteen ingegrepen en het schilderij omgedraaid.

Zowel hij als Roos meende toen dat Stef iets had opgevangen van griezelfilms waarin mensen met clownmaskers de hoofdrol speelden. Maar niet lang na hun vakantie had hij in een Nederlandse krant gelezen hoe zo'n clown in een Bourgondisch stadje, niet ver van hun vakantiehuis vandaan, een bloedbad had aangericht. Had Stef voorvoeld dat er iets ergs ging gebeuren?

Wat voorvoelde hij deze keer? Liepen ze gevaar?

Op ouderavonden mocht de onderwijzer graag zeggen dat Stef over te veel fantasie beschikte. Dat hij in zijn gedachten met de dingen aan de haal ging en daardoor angstig werd.

Wolf dacht er het zijne van.

‘Kan ik verder nog iets voor u doen?’ vraagt Alies.

‘Ik wil graag weten of Mandje op het eiland is,’ zegt Fenna, terwijl ze haar rugzak op de zitbank neerlegt.

‘O, ja. Ze heeft het druk met excursies voor het Natuurmuseum. Ben je wel eens met haar op stap geweest?’

Fenna knikt. In haar blauwe ogen is een peinzende uitdrukking verschenen. ‘Op het wad hebben we naar oesters gezocht en op het land naar vlinders en paddenstoelen. Dat was heel gaaf.’

‘Nou, dan heb ik een goede tip voor je. Je kunt je bij het Natuurmuseum opgeven voor een wedstrijd.

Die wedstrijd noemen ze het Kindermuseum. Het gaat erom dat je binnen een week een boeiende collectie bij elkaar brengt, van dingen die met de natuur en de geschiedenis van het eiland te maken hebben. Ik heb gehoord dat je heel bijzondere prijzen kunt verdienen, zoals een sprong met een parachute en zelfs een enkele reis naar Mars. Dat laatste zal wel een grapje zijn, denk ik.'

'Vast wel,' grijnst Wolf. 'Misschien bedoelen ze het Marsdiep bij Texel.'

'Laten we ons dan meteen maar opgeven,' zegt Fenna op dringende toon, terwijl ze haar rugzak weer oppakt.

'Je kunt je pas morgen inschrijven,' zegt Alies. 'Dan kun je tegelijk de haaien aaien, want dat is de nieuwste attractie. Of een kreeft beetpakken.'

'Wat ontzettend spannend!' roept Fenna enthousiast.

'Nou, dag allemaal,' zegt Alies. 'Veel plezier op ons eiland. Door de week ben ik tot vijf uur op kantoor.'

Terwijl ze voorzichtig de trap afdaald, richt Wolf zich tot haar verdwijnende achterkant. 'Dank voor de informatie.'

Achter zich hoort hij ontevreden gemompel opstijgen. 'Ik ga echt geen haaien aaien. En voor nog geen triljoen donderbomse handgranaten ga ik een kreeft bij zijn staart pakken.'

Het Natuurmuseum is nauwelijks open of Wolf en zijn kinderen melden zich al bij de balie. Ze wor-

den op de voet gevolgd door andere kinderen en hun ouders.

Op een veel te vroeg tijdstip had Fenna zich bij de slaapbank van Wolf gemeld. Het museum is nog dicht, had hij gebromd en zich met een geeuw omgedraaid. Gelukkig was ze weer afgedaald naar haar eigen slaapkamer.

Niet lang daarna was Wolf toch maar opgestaan om een nieuwsgierige blik uit het raam te werpen. Wat een ruimte! Wat een vergezicht! Heb je een mooie droom, dan moet je altijd proberen die te laten uitkomen. Dat is hem met de Duiventil gelukt, dacht hij tevreden. Hij had de kijker gepakt en een tijdje naar de strand- en steenlopers gekeken die op het wad ijverig naar voedsel zochten.

In het dorp had hij brood, croissants en wat andere spullen gekocht. Waaronder chocoladevlokken, het favoriete broodbeleg van Stef. Het was nu eenmaal vakantie en de strenge Roos kon het niet verbieden, dus had hij twee redenen om zijn gang te gaan.

Achter de balie staat een indrukwekkend persoon. Wammes Lepelaar, boswachter en baas van het museum, is niet iemand die je achteloos voorbijloopt. Onwillekeurig voel je je kleiner worden als je tegenover een man staat met zo'n woeste rode baard en grote hangsnor. Bovendien lijkt hij met zijn donkere ogen dwars door je heen te kijken.

'Wat kan ik voor jullie betekenen?' vraagt hij met een diepe basstem.

‘Mijn kinderen komen zich opgeven voor het Kindermuseum,’ antwoordt Wolf.

‘Dat is heel mooi, jullie zijn de eersten.’

‘En wij zijn de tweeden,’ klinkt het achter hen.

‘En wij de derden,’ roept iemand daar weer achter.

Als Wolf, Fenna en Stef zich omdraaien, zien ze de gespannen gezichten van een stuk of zes kinderen. Twee jongetjes, beiden met een brilletje en gekleed in hetzelfde kleurige strandpakje, staan vooraan. Er zijn ook oudere kinderen bij, misschien wel twaalf jaar, onder wie een jongen met een blauwe tulband op en een eigenwijze blik in zijn ogen.

‘We hebben voor de kinderen een speciaal zaaltje beschikbaar,’ bast Wammes verder. ‘Daar komen alle vondsten te liggen. Die moeten iets met de natuur of het eiland zelf te maken hebben. We zien hier graag mensen komen die niet alleen interesse hebben voor het strand en de terrasjes in het dorp, begrijpt u wel. We hebben mooie prijzen, zoals een enkeltje Mars of een ritje op een zeepaard.’

‘Dat zijn zeker mooie prijzen,’ glimlacht Wolf.

‘Wat is nou een ritje op een zeepaard?’ vraagt Fenna met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

‘Dat verklap ik lekker niet, dat blijft een verrassing.’

Wammes buigt zich ineens voorover en wijst naar een wit bobbeltje naast Fenna’s mond. ‘Heeft een kat je daar gekrabd?’